

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

[Άγνωστος συγγραφέας]

Οἱ νεόνυμφοι

Ἰλισσόσ, Αθήνα

τχ. 8/9 (Ἰούλιος-Αύγουστος 1895), σ. 10-11

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

[Αΐθουσα ἐστιάσεως κομψοπρεπῶς ἐστρωμένη. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶνε παρατεθειμένος ἰχθύς. Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία κάθονται ἀπέναντι. Ὁ Κύριος τριακονταετής, ἡ Κυρία εἰκοσιτετραετής].

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί ἔχομεν διὰ πρόγευμα σήμερον ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐνα λιθρίνι μὲ σάλτσα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐπειτα ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐπειτα.. μπιφτέλ μὲ πατάτες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ ἔπειτα ;

Η ΚΥΡΙΑ (*ἐν ἀρυπομορῳσίᾳ*). — Καὶ ἔπειτα... καὶ ἔπειτα... τίποτε ἄλλο. Θέλετε λοιπὸν δώδεκα εἶδη φαγητῶν ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάντοτε εἶσαι ὑπερβολική, ἀγαπητή μου. Μεταξὺ δώδεκα φαγητῶν καὶ δύο φα-

γυτων υπαρχει διαφορα... *Επειτα δυο φαγητα, τα οποια καμνουν εν και μονον, καθοσον το λιθρινι δεν λογαριαζεται... εινεπραγμα τοσον ελαφρον...

Η ΚΥΡΙΑ (μετ' αυξουσης ανυπομονησιας). — 'Ελαφρον... ελαφρον... 'Αφου λοιπον δια τα ευρισκετε ελαφρα, αυριον θα διαταξω να μαγειρευσουν φασιλια...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (επισημενος εκ της απειλης). — Πουλακι μου, δεν μ' εννοεις... *Οταν λεγω ελαφρον, εινε τροπος του λεγειν... Το λιθρινι μου αρεσει υπερβολικα... αλλα να υπαρχει και κατι αλλο ακομα.

Η ΚΥΡΙΑ — Κατι αλλο... κατι αλλο! Ποσα κατι αλλα θελετε! *Οταν μοι εκαμνετε το κορτε ετρωγετε ως σπουργιτης... ενω τωρα καταβροχιζεστε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ωσει εγγιχθεις). — Καταβροχιζω... καταβροχιζω... 'Αλλα, φιλατη, οταν σας εκαμνα το κορτε ελεγετε οτι σας ηρεσαν πολυ αι οικονομικαι φροντιδες, ενω τωρα καθημερινως πιανεσθε με τους υπηρετας...

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Εν φιλονικω με τους υπηρετας παιτε σεις... *Οταν μου εκαμνετε τον ερωτα μου ελεγετε οτι δεν ειθε διολου δυσκολο, οτι αποστρεφεσθε τας πολλας περιποιησεις και αλλα πολλα πραγματα... ενω τωρα ειθε απαιτητικωτατος εις τον υφιστον βαθμον. Τιποτε δεν σας αρεσει και αυτη η καμαριερα μου χανει ολον τον καιρον της δια να σας περιποιηται...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — *Οταν σας εκαμνα τον ερωτα μου ελεγετε οτι ηδιαφορειτε δια τα λουσα... οτι ραπτετε η ιδια τα φορεματα σας, κτλ. κτλ. Και ομως απο τριων μηνων οπου ειμεθα νυμμενοι επληρωσα δυο φορεματα εις την μοδισταν.

Η ΚΥΡΙΑ (εκτος εαυτης). — Τωρα παλιν με μεμψεσθε δια τα φορεματα μου!... Τολματε να με μεμψεσθε ενω τα εκαμνα προς χαριν σας... Μαλιστα! επιμενω οτι δεν αγαπω την πολυτελειαν... και πολυ καλα το γνωριζετε και σεις οτι δεν με αρεσει... Δεν ενθυμεισθε ομως ποσα συγχαρητηρια μου εκαμνετε αλλοτε δι' εν ουρανι ροδεμα μου... Δεν θα ενθυμεισθε επισης ποσακις μου ειπετε οτι το τριανταφυλλι χρωμα μου πηγαινει θαυμασια... λοιπον και εγω, δια να σας ευχαριστησω και μονον δια να σας ευχαριστησω, εκαμα δυο φορεματα, ενα ουρανι και ενα τριανταφυλλι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ολιγον συγκεκνημενος εκ της αναμνησεως). — Ναι... ναι... ενθυμουμαι... και...

Η ΚΥΡΙΑ (χωρις να προσεξη εις την διαλογη). — *Α! εν το ειξευρα... εν το ειξευρα...

'Αλλα να μαντευσω;... Ειθεε τότε τοσον περιποιητικος, τοσον γλυκος... τοσον γενναιος... ενω τωρα ειθεε φιλονεικος, γρυνιαρης, φιλαργυρος... τσιφουτης!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (αυασχιρτων). — Τσιφουτης!

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναι, τσιφουτης, τσιφουτης!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εκαλλος). — Λοιπον σας λεγω και εγω οτι οταν σας εργολαβουσα, ειθεε γλυκεια, χαριεσσα, δειλη, ενω τωρα ειθεε ιδιοτροπος, πεισματαρα, ανοικονομητος!

Η ΚΥΡΙΑ (εγειρομενη και ριπτουσα μεθ' ορμης το χειρομακτρον αυτης επι της τραπεζης). — Λοιπον ιδου, φευγω... δεν ειμπορω πλέον να υποφερω τας υβρεις σας! (χωρει βηματα τινα, οπως εξελθη ειτα επανερχεται και, πιπτουσα επι του ανακλιντρον, αναλβεται εις δακρυα). — Θεε μου! Θεε μου!... 'Αλλα τότε, κυριε, διατι με ενυμφευθητε; διατι, αφου ειμαι ιδιοτροπος, πεισματαρα, αφου δεν ειμπορειτε να με υποφερετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συντεταραγμενος). — 'Εγω; εγω δεν ειμπορω να σε υποφερω;... (*Εγειρομενος και πλησιάζων προς αυτην). Μα το λεγεις; τι εχεις;

Η ΚΥΡΙΑ (ολοιζουσα). — Να... μου λεγεις... ανο... ανο... ανοησιας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Με παρεξηγησε... 'Εαν σου λεγω... ως ισχυριζεσαι... ανοησιας... εινε τροπος του λεγειν.

Η ΚΥΡΙΑ (μεταξυ δυο λυγμων). — Θα επροτιμουσα να μεταχειριζεσαι αλλους τροπους...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μετα ταπεινότητος). — 'Εγω πταιω... βλεψεις, εξομολογουμαι ειλικρινως... Ειμαι ολιγον ζωκρος... ολιγον νευρικος... ολος ο κοσμος εινε νευρικος εις αυτον τον αιωνα... δεν πρεπει να με συνεριζεσαι...

Η ΚΥΡΙΑ (εγειρουσα προς αυτον το δακρυβρεκτρον προσωπον της). 'Εαν ειμπορουν να μαντευσω οταν μοι εκαμνετε το κορτε οτι θα εγινεσθε διαφορετικος προς εμε και τοσω γρηγορα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πλην εγω δεν μετεβληθην διολου... διολου... η μαλλον και! (Καθηται πλησιον της). *Οταν σοι εκαμνα το κορτε σε ηγαπων... το γνωριζεις... ενω τωρα... σε λατρειω!

Η ΚΥΡΙΑ (μελιωσα). — 'Αληθινα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μετα τρυφερότητος). — Και αμφιβαλλεις;

[*Οτι η υπηρετρια εισηλθεν, οπως καθαριση την τραπεζαν, ευρε τους ινονυμφους καθημενους επι επι του ανακλιντρον. Το επι της τραπεζης λιθρινιον ητο ηδη παγωμενον και αθικτον].